

peenike tundmine on tüntsiks saanud, auu ja
håbi, suuruse ja headuse tundmus on ka-
dunud.

Terwise hoidmiseks.

Wiini „arstlik ajaleht“ jutustab järgmist
lugu: Üks Zaaštane pois puhus ühest enne
wåljapeštud ja mitte aastal otsal enam pruu-
gitud puu tubakapiibust seebipullisi. Enne
tundi aega jäi ta uimaseks, oksendas palju
ja jäi pärast wåga uniseks ja kahwatumaks.
Påew pärast seda läks lugu ikka pahemaks,
ta sai täieste alwatud, ei paranenud kõigist
katsutud abist hoolimata mitte enam ja nel-
jandamal päewal suri. Mikotiini ågedast te-
gewusest, millest ühe tilga osa tugewat koera
surmab ja mida pois tõeste läbi piibu juues
tubaka sahwtiga sisse imes, ei wõi poisi surm
mitte mahaarwatud saada.

Sirmus õõ.

Torm müllab, süda õõ on kåe,
Seal tuigub joodik majašše,
Ja naese ühes lapsega,
Ja wiiskab wålja wihaga!
Siis seisab naene lume sees
Tal lapse pärast silmad wees!

Weel pimedamaks lähab õõ,
Ja koledamaks tormi tõõ,
Ja ümber tuiskab lumeang,
Siis waatab üles waene hing
Ja hüiab: Jumal halašta!
Last peasta sa, nüid suren ma!”

Ta külmestanud kåtega
Last mähib oma kuuega
Ja naerab weel, kui walu kåe:
„Mu armas laps, nii on sull soe!”
Weel annab suud tal waluga —
Siis nõrkeb, hinge heidab ta! —